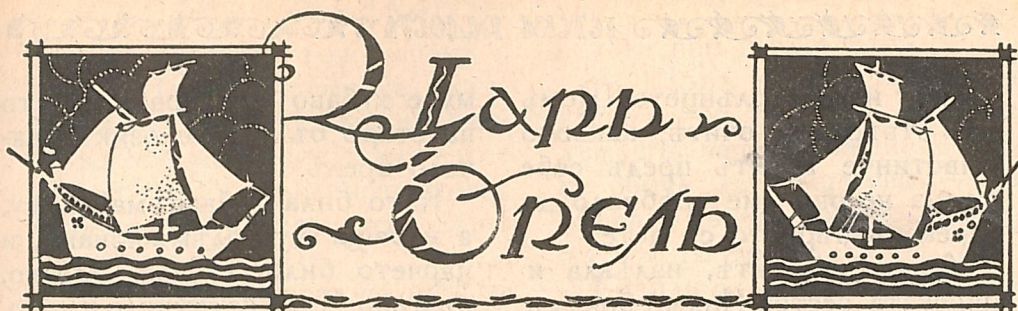

РАЗКАЗЪ

Асенчовиятъ дѣдо разказваше вече за стотенъ пѣтъ историята за царь Орель*). Но на Асенча не му омръзваше. Имаше нѣщо примамливо въ тази приказка. Но какво бѣше — само Асенчо си знаеше и никога не се издаваше.

— Царь Аспарухъ билъ голѣмъ юнакъ,—започваше Асенчовиятъ дѣдо. — Много години царувалъ, много деца ималъ, ала все момиченца.

Единъ день Аспарухъ свикалъ бояритѣ на съветъ, па имъ рекълъ:

— Годаинитѣ минаватъ, а наследникъ си нѣмамъ още на престола. Кой знае дали ще имамъ? Трѣбва да измислимъ нѣщо...

Мислили, мислили и най-после решили да омжатъ всички девойки, които сж

отъ рода на Аспаруха, въ единъ день, въ единъ часъ и първото момче, което се добие отъ тѣхъ, да го признаятъ за царски наследникъ.

Глашатаитѣ обявили царската воля по всички български земи. Не минало месецъ и колкото девойки имало въ царския родъ, все се згодили. А тѣ биле тридесетъ и три, между които и Инджй-бойла, сестрата на царь Аспаруха.

Въ единъ день, въ единъ часъ станали тридесетъ и три сватби. Все хубави невѣсти, все отборъ юнаци, пиене, ядене, веселби нечувани...

На утрото, както било обичай въ такива случаи, всички невѣсти, предъ изгрѣвъ-слънце, излѣзли и се прѣснали изъ гората. Тамъ трѣбвало да чакатъ съ вързани очи

*] Тервелъ [Орель]-ханъ е царувалъ отъ 701—721 г.

